

Datum van
inontvangstneming

:

21/03/2014

Zaak C-34/14

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

24 januari 2014

Verwijzende rechter:

Finanzgericht München (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 oktober 2013

Verzoekende partij:

A

Verwerende partij:

Hauptzollamt Nürnberg

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep tegen de weigering van terugbetaling van een antidumpingrecht

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Geldigheid van handelingen van de instellingen, artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1. Zijn verordening (EG) nr. 1472/2006 van de Raad van 5 oktober 2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam, alsmede uitvoeringsverordening (EU) nr. 1294/2009 van de Raad van 22 december 2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaald schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit Vietnam en van oorsprong uit de Volksrepubliek China, zoals uitgebreid tot bepaald schoeisel met bovendeel van leder verzonden vanuit de SAR Macau, al dan niet aangegeven als

van oorsprong uit de SAR Macau, naar aanleiding van een nieuw onderzoek bij het vervallen van maatregelen op grond van artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad, in hun geheel gezien geldig voor zover zij niet zijn nietig verklaard bij de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 2 februari 2012, *Brosmann Footwear e.a./Raad* (C-249/10 P), en 15 november 2012, *Zhejiang Aokang Shoes/Raad* (C-247/10 P)?

2. Voor het geval dat de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, de genoemde verordeningen echter niet in hun geheel ongeldig zijn:

a) Voor welke exporteurs en producenten in de Volksrepubliek China en in Vietnam, waarvan verzoekster de jaren 2006 tot en met 2011 producten heeft gekocht, zijn verordening (EG) nr. 1472/2006 van de Raad van 5 oktober 2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam, alsmede uitvoeringsverordening (EU) nr. 1294/2009 van de Raad van 22 december 2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaald schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit Vietnam en van oorsprong uit de Volksrepubliek China, zoals uitgebreid tot bepaald schoeisel met bovendeel van leder verzonden vanuit de SAR Macau, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit de SAR Macau, naar aanleiding van een nieuw onderzoek bij het vervallen van maatregelen op grond van artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad ongeldig?

b) Moet de volledige of gedeeltelijke ongeldigverklaring van de genoemde verordeningen worden beschouwd als toeval of overmacht in de zin van artikel 236, lid 2, tweede alinea, van het communautair douanewetboek?

Aangevoerd internationaal recht

Overeenkomst inzake de toepassing van artikel VI van de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel (GATT) 1994 (Agreement on implementation of article VI of the general agreement on tariffs and trade 1994) (hierna: „WTO-antidumpingovereenkomst”), in het bijzonder de artikelen 6.10 en 9.2

Aangevoerde Uniewetgeving

Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap, laatstelijk gewijzigd bij verordening (EG) nr. 2117/2005 van de Raad van 21 december 2005 (hierna: „basisverordening”), in het bijzonder artikel 2, lid 7, sub b en c, artikel 9, leden 5 en 6, artikel 11, lid 2, en artikel 17, leden 1, 2 en 3

Verordening (EG) nr. 905/98 van de Raad van 27 april 1998 tot wijziging van verordening (EG) nr. 384/96 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap

Verordening (EG) nr. 1472/2006 van de Raad van 5 oktober 2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam, in het bijzonder artikel 1, leden 1 en 3, en artikel 2

Uitvoeringsverordening (EU) nr. 1294/2009 van de Raad van 22 december 2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaald schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit Vietnam en van oorsprong uit de Volksrepubliek China, zoals uitgebreid tot bepaald schoeisel met bovendeel van leder verzonden vanuit de SAR Macau, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit de SAR Macau, naar aanleiding van een nieuw onderzoek bij het vervallen van maatregelen op grond van artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad

Inleiding van een antidumpingprocedure betreffende de invoer van bepaald schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam (PB 2005, C 166, blz. 14) (hierna: „bericht van inleiding”), in het bijzonder punt 5, sub e

Communautair douanewetboek (hierna: „CDW”), in het bijzonder artikel 201 en artikel 236, lid 2

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster heeft van 2006 tot en met 2011 schoeisel met bovendeel van leder uit China en Vietnam ingevoerd in het douanegebied van de Gemeenschap en daar in het vrije verkeer gebracht. Voor de door haar in de periode van 7 april 2006 tot 1 april 2011 ingevoerde producten betaalde verzoekster in totaal 5 059 386,70 EUR aan antidumpingrecht.
- 2 Tot de leveranciers van verzoeksters behoorden vijf Chinese respectievelijk 8 Vietnamese ondernemingen en de met hun verbonden ondernemingen.
- 3 In het kader van de antidumpingprocedure die ten grondslag lag aan de vaststelling van het door verzoekster te betalen antidumpingrecht en waarvan de inleiding door de Commissie op 7 juli 2005 in het Publicatieblad van de Europese Unie was bekendgemaakt, werd onder de producenten-exporteurs in China en Vietnam een steekproefonderzoek verricht. Van de leveranciers van verzoekster werden de Yuen Yuen Group in China en de Yue Yuen Group in Vietnam opgenomen in de steekproef. Bij deze ondernemingen werden ook ter plaatse controles verricht. De overige leveranciers van verzoekster die eveneens bereid waren medewerking te verlenen, werden niet voor de steekproef geselecteerd.

- 4 In dit verband hebben 141 Chinese producenten en exporteurs die bereid waren aan de steekproef deel te nemen, aanvragen ingediend voor behandeling als marktgerichte onderneming (hierna: „BMO-aanvragen”) of voor individuele behandeling (hierna: „IB-aanvragen”). De Commissie heeft echter slechts de aanvragen van de twaalf in de steekproef opgenomen Chinese ondernemingen beoordeeld. Bovendien heeft zij de twee in de steekproef opgenomen leveranciers van verzoekster (de Yuen Yuen Group in China en de Yue Yuen Group in Vietnam) pas op 12 december 2005 respectievelijk 22 november 2005 meegedeeld dat hun BMO-aanvragen waren afgewezen. Voor de Chinese exporteur „Golden Step”, die een behandeling als marktgerichte onderneming is toegekend, is een individuele dumpingmarge van 9,7 % vastgesteld, terwijl voor de overige 11 Chinese producenten en exporteurs een gewogen gemiddelde dumpingmarge van 28,9 % werd berekend (zie punt 146 van de considerans van verordening nr. 1472/2006). Die dumpingmarge werd ook toegepast op producenten en exporteurs die niet waren opgenomen in de steekproef, en wel ongeacht of zij al dan niet medewerking hadden willen verlenen.
- 5 Verzoekster heeft bij het Hauptzollamt Nürnberg (hoofdkantoor van de douane, Neurenberg; hierna: „verweerder”) op basis van artikel 236 CDW, subsidiair artikel 239 CDW, een verzoek ingediend om terugbetaling van het tot maart 2011 betaalde antidumpingrecht. Tegelijkertijd verzocht zij voor beide gevallen om verlenging met terugwerkende kracht van de termijn voor de terugbetaling van invoerrechten tot 7 april 2006.
- 6 Verweerder weigerde de terugbetaling van het antidumpingrecht. Bij beschikking van 13 november 2012 wees verweerder ook het hiertegen door verzoekster aangetekende bezwaar af. Het bij de verwijzende rechter ingestelde beroep is tegen die beschikking gericht.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 7 Doorslaggevend voor de door verzoekster betaalde invoerrechten en de gevraagde terugbetaling is feitelijk niet de voorlopige, maar de definitieve instelling en inning van het antidumpingrecht. Hiertoe baseerde verweerder zich op verordening nr. 1472/2006 en uitvoeringsverordening nr. 1294/2009. De verwijzende rechter koestert evenwel ernstige twijfel aan de geldigheid van die verordeningen. Mochten de verordeningen ongeldig zijn, zouden de door verzoekster ingevoerde producten bij het in het vrije verkeer brengen volgens artikel 201, lid 1, sub a, lid 2, lid 3, eerste alinea, eerste volzin, CDW niet aan een antidumpingrecht zijn onderworpen en zouden de voldane bedragen moeten worden terugbetaald. De thans volgende opmerkingen hebben evenwel uitsluitend betrekking op de twijfel aan de rechtmatigheid van verordening nr. 1472/2006, aangezien dit de fundamentele verordening is, terwijl bij verordening nr. 1294/2009 de geldigheid van de antidumpingmaatregelen alleen maar is verlengd.

- 8 Het Hof heeft zich reeds in zijn arresten van 2 februari 2012, *Brosmann Footwear e.a./Raad* (C-249/10 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*), en 15 november 2012, *Zhejiang Aokang Shoes/Raad* (C-247/10 P, niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*) over de geldigheid van verordening nr. 1472/2006 gebogen. Het heeft die verordening echter alleen maar nietig verklaard met betrekking tot de respectieve rekwiranten. Aangezien de betrokken beslissingen bovendien niet alle relevante vragen bestrijken die in het onderhavige geval rijzen, kan daaruit niet zonder meer worden opgemaakt of de genoemde verordening nog geldig is jegens de producenten en exporteurs van verzoekster.

Eerste prejudiciële vraag

- 9 De verwijzende rechter koestert twijfel aan de geldigheid van verordening nr. 1472/2006, daar op de meewerkende Chinese en Vietnamese leveranciers van verzoekster die niet voor de steekproef waren geselecteerd, eveneens de voor alle ondernemingen van de betrokken landen geldende dumpingmarges en antidumpingrechten zijn toegepast. De vraag is of deze groep leveranciers van verzoekster op grond van hun BMO-aanvragen individueel had moeten worden beoordeeld en de bestreden verordening derhalve moet worden nietig verklaard.
- 10 De gemeenschapsinstellingen beschikken op het gebied van de gemeenschappelijke handelspolitiek, en met name wat handelspolitieke beschermingsmaatregelen betreft, over een ruime beoordelingsvrijheid wegens de ingewikkeldheid van de economische, politieke en juridische situaties die zij moeten onderzoeken. De uitoefening van die vrijheid is evenwel niet onttrokken aan rechterlijke toetsing. Volgens vaste rechtspraak gaat het Hof in het kader van zijn toezicht namelijk na of de procedureregels in acht zijn genomen, of de feiten op grond waarvan de betwiste keuze is gemaakt, juist zijn vastgesteld, en of er geen sprake is van een kennelijk onjuiste beoordeling van deze feiten dan wel van misbruik van bevoegdheid (zie onder meer arrest van het Hof van 27 september 2007, *Ikea Wholesale* [C-351/04, *Jurispr.* blz. I-7723, punten 40 en 41]).
- 11 In het onderhavige geval zou het enerzijds mogelijk kunnen zijn dat inbreuk is gemaakt op artikel 2, lid 7, sub b en c, van de basisverordening, omdat de Commissie niet alle BMO-aanvragen van de leveranciers van verzoekster heeft beoordeeld. Die bepaling kan namelijk – net als de desbetreffende verwijzing naar meewerkende ondernemingen in China en Vietnam in punt 5, sub e, van het bericht van inleiding – aldus worden geïnterpreteerd dat voor een producent uit één van de daar genoemde landen zonder markteconomie in elk geval een individuele dumpingmarge wordt vastgesteld indien hij kan aantonen dat hij op marktvoorwaarden opereert en dus niet onder invloed van de overheid staat. Die individuele dumpingmarge wordt berekend op basis van een vergelijking tussen de prijs die hij ontvangt bij verkoop van gelijksoortige producten op de binnenlandse markt van het land van uitvoer, en de prijs bij uitvoer naar de Unie (zie artikel 2, leden 11 en 12, van de basisverordening). Vervolgens wordt voor de producent een individuele dumpingmarge vastgesteld.

- 12 De Commissie heeft de BMO-aanvragen van de producenten en exporteurs die niet in de steekproef waren opgenomen, echter niet beoordeeld. Dit motiveerde zij enerzijds met het feit dat de samenstelling van de steekproef volgens artikel 17 van de basisverordening volledig rekening hield met de situatie van ondernemingen die om behandeling als marktgerichte onderneming hadden verzocht, aangezien het in de aard van een steekproefmethode ligt dat exporteurs geen individuele behandeling wordt toegekend en dat de conclusies van de steekproef ook op hen worden toegepast. Anderzijds zijn er zoveel BMO-aanvragen ingediend dat een individuele behandeling ervan administratief gezien onmogelijk was (zie de punten 61 en 64 van de considerans van verordening nr. 1472/2006).
- 13 In de visie van de verwijzende rechter is die benadering echter niet juist. Zijns inziens valt uit artikel 17, lid 1, van de basisverordening niet op te maken dat de keuze voor een steekproef automatisch gevolgen heeft voor de beoordeling van de BMO-aanvragen. Uit de rechtspraak van het Hof (zie arresten *Brosmann Footwear e.a./Raad* en *Zhejiang Aokang Shoes/Raad*) volgt veeleer dat de Commissie in het licht van artikel 2, lid 7, sub b, van de basisverordening uitdrukkelijk verplicht is een beslissing te nemen over een aanvraag van een marktdeelnemer om toekenning van de status van marktgerichte onderneming. Bovendien maakt de laatstgenoemde bepaling deel uit van de bepalingen van de basisverordening die louter op de vaststelling van de normale waarde zien, terwijl artikel 17 van die verordening, betreffende de steekproefmethode, deel uitmaakt van de bepalingen die onder meer betrekking hebben op de methoden om de dumpingmarge vast te stellen. Volgens de verwijzende rechter gaat het hierbij dus om bepalingen met uiteenlopende inhoud en strekking.
- 14 Doorslaggevend is echter dat artikel 2, lid 7, sub b en c, van de basisverordening naar de strekking ervan pleit voor de opvatting dat BMO-aanvragen moeten worden beoordeeld los van de vraag of de betrokken producent of exporteur al dan niet in de steekproef is opgenomen. Al is China nog steeds geen land met een markteconomie voor de exporten waarvan automatisch de regels gelden inzake de vaststelling van de normale waarde van artikel 2, leden 1 tot en met 6, van de basisverordening, heeft het hervormingsproces fundamentele wijzigingen van de economie van dit land teweeggebracht, zodat bepaalde ondernemingen thans in wezen op marktvoorwaarden opereren. Daardoor is de basis voor een stelselmatige toepassing van de referentielandmethode weggevallen (zie considerans van verordening (EG) nr. 905/98). Dit betekent dat het thans aan elke producent staat, voldoende bewijsmateriaal over te leggen waaruit blijkt dat hij op marktvoorwaarden opereert. Indien producenten die niet in de steekproef zijn opgenomen die mogelijkheid wordt ontzegd, zoals in casu het geval is, wordt derhalve inbreuk gemaakt op de strekking van de betrokken bepaling.
- 15 De verwijzende rechter concludeert tegen deze achtergrond dat de steekproefmethode van artikel 17 van de basisverordening niet mag worden toegepast op BMO-procedures en dat de Commissie ook de BMO-aanvragen van

de niet in de steekproef opgenomen leveranciers van verzoekster had moeten beoordelen, aangezien zij zich in de dezelfde situatie bevonden als de verzoekende partijen in de zaken Brosmann Footwear e.a./Raad en Zhejiang Aokang Shoes/Raad.

- 16 Anderzijds stelt de verwijzende rechter de vraag aan de orde of verordening nr. 1472/2006 in strijd is met artikel 9, lid 6, van de basisverordening. Volgens die bepaling mogen, indien de Commissie haar onderzoek overeenkomstig artikel 17 heeft beperkt, de antidumpingrechten op de invoer van producenten of exporteurs die zich volgens artikel 17 kenbaar hebben gemaakt, maar niet bij het onderzoek waren betrokken, niet hoger zijn dan de gewogen gemiddelde dumpingmarge die voor de in de steekproef opgenomen partijen is vastgesteld. In dat verband dienen om te beginnen individuele dumpingmarges voor de geselecteerde producenten en exporteurs te worden berekend en moet vervolgens op basis van die marges een gewogen gemiddelde worden berekend. De aldus berekende gewogen gemiddelde dumpingmarge dient te worden toegepast op de niet in de steekproef opgenomen meewerkende producenten en exporteurs en te worden vergeleken met de gewogen gemiddelde schademarges teneinde een douanerecht voor de producenten en exporteurs vast te leggen.
- 17 Dat betekent in de ogen van de verwijzende rechter dat de Commissie, nadat zij had besloten gebruik te maken van de exportprijzen van de producenten en exporteurs waaraan geen behandeling als marktgerichte onderneming of een individuele behandeling was toegekend, eerst de individuele dumpingmarges had behoren te berekenen voor de in de steekproef opgenomen producenten en exporteurs en pas daarna het gewogen gemiddelde, daarbij inbegrepen de dumpingmarge van Golden Step (9,7%). In plaats van individuele dumpingmarges lijkt echter één dumpingmarge voor de groep Chinese en één voor de groep Vietnamese steekproefondernemingen te zijn vastgesteld, die vervolgens zijn toegepast op de meewerkende, maar niet in de steekproef opgenomen producenten. De dumpingmarge van Golden Step is dus niet meegenomen in de gewogen gemiddelde dumpingmarge van 28,9%, die, indien dit wel was gebeurd, lager zou hebben gelegen.
- 18 De Commissie heeft dus een gewogen gemiddelde dumpingmarge van 28,9% berekend voor de in de steekproef opgenomen producenten en exporteurs met uitzondering van Golden Step, door de gewogen gemiddelde normale waarde van vergelijkbare landen voor verschillende schoeiselproducten te vergelijken met de gewogen gemiddelde exportprijzen van de steekproefondernemingen en de uitkomst daarvan bij uitbreiding toe te passen op de niet in de steekproef opgenomen producenten en exporteurs. Maar zelfs al zouden de exportprijzen van Golden Step in de gewogen gemiddelde exportprijzen zijn meegenomen, is de gewogen gemiddelde dumpingmarge niet berekend overeenkomstig artikel 9, lid 6, van de basisverordening. Immers, niet alleen de exportprijzen van Golden Step hadden in aanmerking moeten worden genomen, maar ook de dumpingmarge

van die onderneming, die niet gebaseerd was op door producenten in vergelijkbare landen verstrekte informatie, maar op een geconstrueerde normale waarde.

- 19 Voorts plaatst de verwijzende rechter kanttekeningen bij de geldigheid van verordening nr. 1472/2006, daar ten aanzien van de meewerkende Chinese en Vietnamese leveranciers van verzoekster die in het kader van de steekproef zijn beoordeeld, eveneens voor het gehele land geldende dumpingmarges en antidumpingrechten zijn vastgesteld.
- 20 Dit doet enerzijds de vraag rijzen welke rechtsgevolgen voortvloeien uit het feit dat met betrekking tot de beoordeling van de BMO-aanvragen van de Yuen Yuen Group in China en de Yue Yuen Group in Vietnam de termijn van drie maanden is overschreden die volgens artikel 2, lid 7, sub c, laatste alinea, van de basisverordening geldt voor de beoordeling van de vraag of een producent al dan niet op marktvoorwaarden opereert.
- 21 Volgens de rechtspraak (zie arrest van het Gerecht van 18 maart 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise en Shanghai Adeptech Precision/Raad, T-299/05, Jurispr. blz. II-565) heeft die termijn met name tot doel, te waarborgen dat de beslissing over de vraag of een producent of exporteur al dan niet op marktvoorwaarden opereert, niet wordt genomen op basis van de invloed van de beslissing op de berekening van de dumpingmarge. De overschrijding van de termijn kan derhalve slechts dan leiden tot gehele of gedeeltelijke nietigverklaring van de handeling die binnen de genoemde termijn diende te worden vastgesteld, indien vaststaat dat die handeling zonder deze procedurele onregelmatigheid een andere inhoud had kunnen hebben.
- 22 In het onderhavige geval beschikte de Commissie, voor zover de verwijzende rechter bekend, in oktober 2005 (op grond van volledig ingevulde BMO- en antidumpingvragenlijsten alsmede ter plaatse verrichte controles) over alle vereiste informatie om de BMO-aanvragen van de in de steekproef opgenomen producenten en exporteurs te kunnen beoordelen. Derhalve staat niet vast dat bij de beslissingen op de BMO-aanvragen – die pas in november respectievelijk december 2005 zijn genomen – de vraag van de gevolgen ervan voor de berekening van de dumpingmarge geen rol heeft gespeeld.
- 23 Anderzijds plaatst de verwijzende rechter kanttekeningen bij de verenigbaarheid van artikel 9, lid 5, van de basisverordening met het WTO-recht. Die bepaling heeft namelijk tot gevolg dat op producenten en exporteurs uit China en Vietnam de voor het gehele land geldende douanetarieven worden toegepast indien hen geen behandeling als marktgerichte onderneming is toegekend en zij evenmin voldoen aan de in artikel 9, lid 5, tweede alinea, van de basisverordening genoemde criteria voor een individuele behandeling. De in de steekproef opgenomen Chinese en Vietnamese leveranciers van verzoekster is de individuele behandeling volgens verzoekster echter juist op grond van die criteria geweigerd – bijvoorbeeld vanwege verkoopbeperkingen, beperkingen van de

uitvoerhoeveelheden en het feit dat de staat aandelen aan de onderneming bezit (zie de punten 82, 92 en 93 van verordening nr. 1472/2006).

- 24 Uit de artikelen 6.10 en 9.2 van de WTO-antidumpingovereenkomst volgt echter dat principieel voor iedere bekende exporteur een individuele dumpingmarge moet worden vastgesteld. Slechts wanneer het aantal exporteurs, producenten, importeurs of producten te groot is, mag dit aantal worden beperkt tot een omvang die administratief hanteerbaar is.
- 25 In artikel 6.10 van de WTO-antidumpingovereenkomst wordt het beginsel van vaststelling van een individuele dumpingmarge voor elke bekende producent-exporteur weliswaar beperkt voor gevallen waarin een steekproefonderzoek wordt verricht. Echter, uit artikel 17, lid 3, van de basisverordening volgt dat wanneer een steekproefonderzoek wordt verricht en het onderzoek derhalve is beperkt, niettemin een individuele dumpingmarge wordt vastgesteld voor elke exporteur of -producent die niet in de oorspronkelijke selectie was opgenomen, maar die binnen de nodige inlichtingen tijdig verstrekt. Uitzonderingen zijn alleen toegestaan voor zover het aantal exporteurs of producenten zo groot is dat individueel onderzoek te belastend is. Dit pleit ervoor dat over het algemeen een individuele dumpingmarge en als gevolg daarvan ook een individueel douanerecht voor individueel meewerkende producenten en exporteurs moet worden berekend. Dit komt ook overeen met de vaststellingen van het WTO-panel in het geschil EU-Footwear (zie Panel Report DS 405).
- 26 Nu behoren WTO-overeenkomsten in beginsel niet tot de normen waaraan de gemeenschapsrechter de rechtmatigheid van de handelingen van de gemeenschapsinstellingen toetst. Wanneer de Gemeenschap evenwel uitvoering heeft willen geven aan een in het kader van de WTO aangegeven bijzondere verplichting of indien de gemeenschapshandeling uitdrukkelijk verwijst naar specifieke bepalingen van de WTO-overeenkomsten, is het aan de gemeenschapsrechter om de rechtmatigheid van de betrokken gemeenschapshandeling aan de regels van de WTO te toetsen (zie onder meer arrest van het Gerecht van 24 september 2008, Reliance Industries/Raad en Commissie [T-45/06, Jurispr. blz. II-2399]). Dit is in casu het geval. Uit de punten 3 en volgende van de considerans van de basisverordening volgt namelijk dat de regelingen ervan zijn gewijzigd om rekening te houden met de in 1994 afgeronde multilaterale handelsbesprekingen en de daaruit voortgevloeide nieuwe overeenkomsten over de toepassing van artikel VI van de GATT. Te dien einde zijn zelfs formuleringen uit de nieuwe overeenkomst zo veel mogelijk overgenomen in het gemeenschapsrecht.

Tweede prejudiciële vraag, sub a

- 27 Voor het geval dat de eerste prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord, is voor het hoofdgeding van doorslaggevend belang, voor welke leveranciers van verzoekster de litigieuze verordening precies geldig blijft en voor welke niet. Een

definitieve beslissing over de door verzoekster gevorderde terugbetaling kan namelijk pas worden genomen wanneer vaststaat in hoeverre de antidumpingrechten gehandhaafd blijven en derhalve door verzoekster wettelijk waren verschuldigd in de zin van artikel 236 CDW.

Tweede prejudiciële vraag, sub b

- 28 Voor zover de genoemde verordeningen althans gedeeltelijk ongeldig worden verklaard, is in het hoofdgeding voorts relevant of de ongeldigverklaring van een antidumpingverordening kan worden beschouwd als toeval of overmacht in de zin van artikel 236, lid 2, tweede alinea, CDW. Is dit niet het geval, zou verzoekster niet voor de gehele periode terugbetaling van de betaalde antidumpingrechten kunnen vorderen, maar alleen maar voor de periode van drie jaar in de zin van artikel 236, lid 2, eerste alinea, CDW.
- 29 De verwijzende rechter is van mening dat de ongeldigverklaring van een verordening niet kan worden beschouwd als overmacht. Onder „overmacht” moeten namelijk worden verstaan abnormale en onvoorziene omstandigheden die zich hebben voorgedaan buiten toedoen van degene die zich erop beroept en waarvan de gevolgen ondanks alle voorzorgsmaatregelen niet konden worden vermeden (zie onder meer arrest van het Hof van 14 juni 2012, CIVAD [C-355/10, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie]). In die context heeft het Hof erop gewezen dat artikel 236 CDW eng moet worden uitgelegd en dat het inherent is aan het Unierecht dat sommige bepalingen die er deel van uitmaken, ongeldig kunnen worden verklaard.
- 30 Dat laatstgenoemde aspect, alsmede het feit dat het Hof onder overmacht onder meer ook onvoorziene omstandigheden verstaat, pleiten weliswaar ervoor dat de ongeldigverklaring van een antidumpingverordening ook niet als toeval kan worden beschouwd. Anderzijds staan de begrippen overmacht en toeval in artikel 236, lid 2, tweede alinea, CDW op één lijn. Voor de te nemen beslissing is het derhalve relevant of aan het begrip toeval een andere strekking moet worden toegekend dan aan het begrip overmacht.